

се пази отъ физическото, отъ животинското, което го прави грубъ, втвърдява мускулитѣ му, и той губи всѣ каква пѣргавина и подвижностъ въ себе си. Огрубѣ ли, човѣкъ губи красотата си, губи своята пластичностъ. Щомъ стане грубъ, той е изложенъ на смъртъ. Животинското, физическото начало у човѣка се отличава отъ духовното по това, че първото е смъртно, а второто — безсмъртно.

Сегашниятъ човѣкъ трѣбва да работи усилено върху себе си за създаване на ново тѣло, на новъ типъ. Новиятъ човѣкъ живѣе въ областъта на безсмъртието. По това, именно, се отличава новиятъ човѣкъ отъ стария. Като се взрете внимателно въ лицето на човѣка, вие веднага ще опредѣлите, колко години ще живѣе. Всичко е написано върху лицето на човѣка. Нѣкой иска да му се предскаже, каква сждба го чака. Всичко, което е опредѣлено на човѣка да мине, може да се предскаже, но той не е готовъ да го чуе — отъ страхъ ще умре.

Единъ денъ чумата отивала въ Багдаты. Единъ човѣкъ я срещналъ и я запиталъ: Кжде отивашъ? — Въ Багдаты. — Колко души ще вземешъ? — Хиляда. На връщане отъ Багдаты сжщиятъ човѣкъ я срещналъ и я запиталъ: Свърши ли си работата? — Свършихъ. — Колко души взе? — Около 20,000. — Ами нали каза, че ще вземешъ само хиляда? — Да, азъ взехъ само хиляда души, но останалитѣ 19,000 умрѣха отъ страхъ. Наистина, ако проследите процента на смъртнитѣ случаи въ човѣшкия животъ, ще видите, че голѣма частъ отъ хората умиратъ отъ страхъ. Когото срещнете днесъ, все за смъртъ говори. Всѣки казва, че ще умре, ще го опѣватъ, ще го погребатъ въ черната земя и т. н. Малцина говорятъ за живота, като за нѣщо реално и вѣчно. Това сж само ония, които вѣрватъ въ Бога, вѣрватъ въ живота, въ любовта и уповаватъ на великото и възвишеното.

Единъ свещеникъ, добъръ и чистосърдеченъ човѣкъ, разправяше единъ день, какви мрачни мисли го занимавали. „Ето, 30 години вече служа на Бога, но виждамъ, че вѣрата ми е слаба. Често си мисля, какво ще стане съ мене, като умра“. — Нали вѣрвашъ въ Бога, въ онзи свѣтъ? Защо се смушавашъ? — Вѣрвамъ, но се